

[Christophersen.]

også mulighed for, at kommuner og amter bliver i stand til at fremrykke en række investeringer i bygge- og anlægsarbejder.

Disse ting synes jeg hr. Kjeld Olesen skulle have været noget mere opmærksom på, inden han trak den gamle krikke af stalden, som socialdemokratiet så ofte har brugt, også i situationer, hvor den snarere skulle anvendes med det formål for øje, at man slap for at tale om andre ting.

Hvad var det, der skilte venstre og socialdemokratiet? Ja, nu har vi fået hr. Kjeld Olesens fortolkning af det. Efter vores opfattelse var det, der skilte, ikke et forskelligt syn på, hvad der måtte være den økonomiske politiks sigte. Når det drejer sig om beskæftigelsespolitik, når det drejer sig om valutapolitik, når det drejer sig om holdningen til renten, tror jeg ikke, der er nogen forskel mellem partierne i denne sal, og jeg tror i hvert fald ikke, der er nogen forskel mellem venstre og socialdemokratiet. Det, som skilte, var naturligvis valget af midler. Socialdemokratiet valgte at se stort på, om man kunne gennemføre en forsvarlig skattelettelse. Da det kom til stykket, var socialdemokratiets holdning til besparelserne af en sådan art, at vi måtte finde den uforvarselig.

Vi startede som bekendt med at foreslå besparelser på 5 mia kr. i 1973-priser. Socialdemokratiet kunne kun gå med til lidt over 3.500 mill. kr., men det synspunkt var vi parat til at acceptere, hvis man så i øvrigt kunne få en fornuftig skattepolitisk løsning. Så viste det sig imidlertid under de videre drøftelser, at først tog socialdemokratiet forbehold over for lidt over 800 mill. kr. i spareplanen, og derefter fremsatte man ønske om, at der skulle indføres et særligt rentetilskud til boligsektoren på 700-800 mill. kr. om året. Jeg må rigtignok sige, at der bliver meget lidt tilbage af besparelserne, hvis disse to krav skulle opfyldes. Der bliver tilbage af besparelserne omkring 2 mia kr., og så skulle de altså ledsages af en skattelettelse på 10 mia kr. Det er en fuldkommen urealistisk tankegang. Det er også en tankegang, som ikke har noget særlig fornuftigt formål, fordi man jo kan løse de beskæftigelsespolitiske problemer på en anden og bedre måde end den, socialdemokratiet her har gjort sig til talsmand for.

Vi beklager denne udvikling, men vi må jo tage til efterretning, at da vi kunne blive enige om, hvad vi ville på skatteområdet og på spareområdet, så valgte socialdemokratiet at gøre en anden sag til det afgørende på en måde, som vi mener er ganske uberettiget.

Så er spørgsmålet, om der i denne sal findes et flertal for skattereformen uden om socialdemokratiet, og om det flertal er parat til at dække det finansielle grundlag for skattereformen. Det er vores opfattelse, at et sådant flertal må være til stede, men de drøftelser, der har været ført, har vist, at det kan være svært at få flertallet til at materialisere sig. De kommende dages forhandlinger må vise, om det alligevel skulle lykkes.

Jeg har en enkelt bemærkning til hr. Glistrup om det, jeg vil kalde en gammel diskussion, som nu dukker op igen. Hr. Glistrup vil fremstille det, som om den udtalelse, som et mindretal i fællesskab lavede i forbindelse med storebededagsforhandlingerne, var absolut bindende for regeringspartiet. Den var absolut bindende for os i den forstand, at vi sammen med fire andre partier tilkendegav en bestemt målsætning med hensyn til besparelserne og med hensyn til skattelettelsens samlede omfang. Det skal der ikke herske tvivl om, det har jeg sagt fra denne talerstol flere gange, men jeg tror også, at man vil kunne forstå, at naturligvis kan en regering og et regeringsparti ikke på forhånd binde sig til et mindretal, når det drejer sig om så komplicerede ting som økonomisk politik, kreditpolitik, skattelettelser, besparelser, afgiftsforhøjelser og mange andre ting. Det ligger heller ikke i den udtalelse. Den er meget summarisk. Den angiver en enighed om en fælles målsætning, men vi har til stadighed sagt — og det blev sagt af statsministeren og af mig under afslutningsdebatten, og det er sagt mange gange siden — at naturligvis måtte regeringens forslag ligge fremme til fri forhandling, men at det var venstres bestemte mål at sikre gennemførelse af skattelettelser på en halv snes milliarder kroner og besparelser på 5 mia kr., selvfølgelig med det forbehold, at det kunne vise sig, at der ikke var et flertal for det.

Må jeg så blot sige til hr. Glistrup: man kan godt komme med muntre bemærknin-